

VRIJE VERTALING

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VERENIGDE KAMERS

A R R E S T

**nr 244.410 van 8 mei 2019
in de zaak A. 224.163/XI-21.928**

In zake : **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door
de minister voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Elisabeth DERRIKS
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 522/14
bij wie woonplaats wordt gekozen,

tegen:

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Hicham CHIBANE en Ronald FONTEYN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Brogniezstraat 41/3
bij wie woonplaats wordt gekozen.

I. Voorwerp van het cassatieberoep

Het beroep, ingesteld op 28 december 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 195.538 van 24 november 2017 (in de zaak 205.675/CR) van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.693 van 26 januari 2018.

Het rechtsplegingsdossier is neergelegd.

De memories van antwoord en van wederantwoord zijn regelmatig ingediend.

Auditeur Marc OSWALD heeft een verslag opgemaakt op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Het verslag is ter kennis gebracht van de partijen.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord verzocht.

Bij een beschikking van 6 september 2018 van de eerste voorzitter van de Raad van State is de zaak verwezen naar de verenigde kamers van de afdeling Bestuursrechtspraak.

Bij een beschikking van 6 september 2018 is de zaak vastgesteld op de terechtzitting van 4 oktober 2018.

Staatsraad Luc CAMBIER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory VAN WITZENBURG, *loco* advocaat Elisabeth DERRIKS, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaten Hicham CHIBANE en Ronald FONTEYN, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marc OSWALD heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Met toepassing van artikel 14, derde lid, van het voornoemd koninklijk besluit van 30 november 2006 doet de Raad van State uitspraak op basis van de memorie van wederantwoord die de vorm heeft van een samenvattende memorie.

III. Feiten

Na in België verbleven te hebben onder het statuut van bevoorrechte vreemdeling, is aan de verwerende partij in cassatie een machtiging tot verblijf verleend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘ betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet).

Naar aanleiding van een aanvraag tot verlenging van het verblijf ingediend in oktober 2016 en na kennisgenomen te hebben van een nota van de Veiligheid van de Staat geeft de verzoekende partij op 29 maart 2017 aan de verwerende partij in cassatie een op artikel 13, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 gegrond bevel om het grondgebied te verlaten omdat “betrokkene de openbare orde in gevaar gebracht heeft”.

Bij arrest nr. 195.538 van 24 november 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is het bestreden arrest.

IV. Zittingsnota

De verzoekende partij heeft een “zittingsnota” overgelegd. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State voorziet niet in een zittingsnota. Die nota behoeft derhalve geen formeel antwoord. Dat zulk een schriftelijke nota vóór de terechtzitting wordt overgelegd is te begrijpen als een vorm van hoffelijkheid ten aanzien van de andere partij en de Raad van State. Ze wordt bijgevolg niet in aanmerking genomen als processtuk, maar als een louter informatief stuk.

Indien de verzoekende partij in die nota of in haar pleidooi ter terechtzitting argumenten aanvoert die ze niet uiteengezet heeft in haar processtukken, terwijl ze dat wel had gekund, wordt met die argumenten bovendien geen rekening gehouden door de Raad van State.

V. Ontvankelijkheid

V.1. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij werpt een drievoudige exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Vooreerst trekt ze de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het verzoek in twijfel. Vervolgens betwist ze de rechtsgeldigheid van de beslissing om op te treden en tot slot voert ze aan dat de verzoekende partij geen legitiem belang zou hebben bij het beroep.

Tijdens de openbare zitting van 4 oktober 2018 verklaart de verwerende partij af te zien van de eerste exceptie ontleend aan het te laat indienen van het beroep.

Beslissing om op te treden

De verwerende partij wijst erop dat, krachtens artikel 19, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het vermoeden weerlegbaar is dat de advocaat “gemandateerd is door de handelingsbekwame persoon die hij beweert te vertegenwoordigen”. Het bestaan zelf van het mandaat *ad litem* dat *in casu* door de verzoekende partij aan Elisabeth Derriks, advocaat, gegeven is, wordt door haar niet betwist, maar ze maakt wel bezwaar tegen de regelmatigheid ervan, omdat het mandaat “uitgaat van een gemachtigde van de staatssecretaris” en niet van een gemachtigde van de bevoegde minister, omdat “het steunt op een ministerieel besluit van 12 juli 2012” en omdat “het strijdig is met de bewoordingen van dat besluit”.

De verwerende partij betoogt in hoofdzaak dat luidens de artikelen 1 en 74/1 van de vreemdelingenwet “de minister” die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of “zijn” gemachtigde de Staat vertegenwoordigt “inzake elk geschil betreffende de toepassing van [de] wet”, terwijl de staatssecretaris slechts is “toegewezen” aan de minister. Ze betoogt voorts dat de staatssecretaris de verordenende bevoegdheid van de minister enkel met diens instemming kan uitoefenen en dat de minister in dit geval zijn eigen bevoegdheden niet aan de staatssecretaris heeft gedelegeerd in de zin van artikel 74/1 van de voornoemde wet. Ze wijst erop dat een dergelijke ministeriële delegatie evenmin volgt uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 ‘houdende benoeming van de regeringsleden’. Aangezien de staatssecretaris, en *a fortiori* zijn eigen gemachtigde, een bevoegdheid waarover ze zelf niet beschikken niet kunnen delegeren, is het bestreden mandaat *ad litem* dat “voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie” door adviseur-generaal Michaux verleend is, volgens haar onregelmatig.

De verwerende partij stelt vervolgens voor om, op basis van artikel 159 van de Grondwet, de toepassing van de hand te wijzen van het ministerieel besluit van 12 juli 2012 ‘houdende delegatie van de vertegenwoordigingsbevoegdheid in rechte en van de beslissingsbevoegdheid om een cassatieberoep in te stellen van de Minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen’, met toepassing waarvan tot het mandaat *ad litem* besloten is. Ze merkt immers op dat die tekst uitgaat van mevrouw De Block, die toen staatssecretaris voor Asiel en Migratie was, en niet van de

minister die bevoegd was voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en ook niet met diens instemming, wat volgens haar in strijd is met artikel 74/1 van de vreemdelingenwet en met artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 ‘betreffende de Staatssecretarissen’.

Door in hoofdzaak te betogen dat het, krachtens artikel 74/1 van de vreemdelingenwet, “de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever was om in voorkomend geval niet langer een beroep te doen op een advocaat” voert de verwerende partij ten slotte aan dat “het bestreden mandaat een subdelegatie vormt waarin niet voorzien wordt bij een tekst en bevoegdheden beoogt die alleen aan de gewoonlijk bevoegde overheid worden toegekend”.

Belang

Volgens de verwerende partij heeft de verzoekende partij er geen legitiem belang bij ernaar te streven dat een beslissing waarbij de migratiewetgeving geschonden wordt waaraan zij uitvoering moet geven, weer in de rechtsorde wordt opgenomen. Ze beweert dat het belang van de verzoekende partij dus noodzakelijkerwijze afhangt van de wettigheid van de beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is vernietigd en merkt op dat die beslissing onwettig is, niet louter vanwege de redenen die opgegeven worden in het bestreden arrest maar eveneens vanwege de andere onregelmatigheden die zijn aangevoerd voor de bestuursrechter, zelfs al zijn die niet onderzocht in het bestreden arrest, waaronder de schending van het recht te worden gehoord, het niet in aanmerking nemen van elementen van haar privé- en gezinsleven, alsook het feit dat de verwijderingsmaatregel, die dateert van vóór de voornoemde wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en die berust op een aantasting van de openbare orde, niet de vorm had van een ministerieel terugwijzingsbesluit.

Volgens de verwerende partij moet de Raad van State overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, op incidentele wijze, de wettigheid onderzoeken van de aanvankelijk bestreden handeling. Ze meent dat de vaststelling van onwettigheid wat betreft het bevel van 29 maart 2017 om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat het belang van de verzoekende partij in cassatie onwettig is aangezien aldus immers een onwettige bestuurlijke beslissing opnieuw in het leven wordt geroepen.

Mocht de Raad van State deze conclusie niet volgen, stelt ze voor om dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in

verband met de overeenstemming van artikel 14, § 2, van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre die bepaling de Raad van State niet zou machtigen om overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de wettigheid na te gaan van “elke bestuurshandeling waarop een vordering, verweer of exceptie gesteund is”.

V.2. Beoordeling

De beslissing om op te treden

Zoals de verwerende partij zelf stelt, blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de programmawet van 22 juni 2012 (*Parl.St.* Kamer 2011-12, nr. 2198/001, 4 en 5) dat artikel 74/1 van de vreemdelingenwet beoogt dat “de minister in elk geschil betreffende de vreemdelingenwet ter terechtzitting vertegenwoordigd kan worden door een daartoe aangewezen ambtenaar” en dus een bepaling is die afwijkt van artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek luidens hetwelk alleen de advocaten het recht hebben te pleiten vóór alle gerechten, “behoudens de uitzonderingen bij de wet bepaald”. Dat sluit geenszins uit dat de minister zich nog kan laten bijstaan door een advocaat, wat hij overigens moet doen wanneer hij beslist om overeenkomstig artikel 19, vijfde lid, van de voornoemde gecoördineerde wetten een cassatieberoep in te stellen.

Bovendien heeft een staatssecretaris, net zoals een minister, de bevoegdheid te beslissen om in rechte op te treden in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, een bevoegdheid die hij dus niet uitoefent in het kader van een ministeriële delegatie. Uit artikel 104 van de Grondwet volgt immers dat een staatssecretaris, in principe, gelijkgesteld wordt met een minister. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 ‘betreffende de Staatssecretarissen’, dat berust op artikel 104, derde lid, van de Grondwet, bevestigt die principiële gelijkstelling in deze bewoordingen: “Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister”.

Gelet op die principiële gelijkstelling van federale staatssecretarissen en ministers, zijn onder meer de bevoegdheden inzake asiel en migratie, overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 ‘houdende benoeming van de regeringsleden’, aan de heer Francken toegewezen kunnen worden, zonder dat deze toekomen aan de minister van Binnenlandse Zaken. Zoals de verzoekende partij stelt, “is de omstandigheid dat in de voornoemde wet van 15 december 1980 een algemene formulering gebruikt wordt, namelijk ‘de Minister

die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’, irrelevant”.

Bovendien is er geen reden om de toepassing van de hand te wijzen van het ministerieel besluit van 12 juli 2012 ‘houdende delegatie van de vertegenwoordigingsbevoegdheid in rechte en van de beslissingsbevoegdheid om een cassatieberoep in te stellen van de Minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen’. Dat besluit is rechtsgeldig vastgesteld door staatssecretaris De Block, die toen als enige bevoegd was voor asiel en migratie. Het is geenszins in strijd met artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 ‘betreffende de Staatssecretarissen’, aangezien het enkel een bevoegdheidsoverdracht inhoudt en geen nieuwe rechtsregel uitvaardigt.

Luidens artikel 2 van het voornoemd ministerieel besluit van 12 juli 2012 “wordt de delegatie van bevoegdheid verleend aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de personeelsleden van de directie Opvolging en Ondersteuning die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren, om een cassatieberoep in te stellen, zoals voorzien in artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973”. *In casu* is het bij het cassatieberoep gevoegde mandaat *ad litem* “Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie” ondertekend door “adviseur-generaal” Thérèse Michaux, dit wil zeggen door een daartoe bevoegde ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken.

Voor het overige slaagt de verwerende partij er niet in aan te tonen dat het mandaat *ad litem* van de advocaat die het beroepschrift heeft ondertekend ook maar enigszins een verboden subdelegatie zou vormen.

De exceptie wordt verworpen.

Het belang bij het beroep

Het belang om een cassatieberoep in te stellen voor de Raad van State berust voor de verzoekende partij in het nadeel dat het dictum van de bestreden rechterlijke beslissing haar berokkent. In zoverre het bestreden arrest het bevel van 29 maart 2017 om het grondgebied te verlaten vernietigt, benadeelt het de Belgische Staat. *In casu* maakt de verzoekende partij bezwaar tegen het bestreden arrest in zoverre daarin wordt gesteld dat het derde en het vierde middel tot nietigverklaring, die inzonderheid ontleend waren aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen' en van de artikelen 23 en 62 van de vreemdelingenwet, gegrond waren. De Belgische Staat verwijt de bestuursrechter dat hij heeft geoordeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelk berust op een rapport van de Staatsveiligheid teneinde te rechtvaardigen dat er sprake was van een aantasting van de openbare orde, zou zijn gebaseerd op te algemene beschouwingen waarvan de relevantie wordt weerlegd door de stukken die de verzoekende partij tot nietigverklaring ter beschikking heeft gesteld en de uitleg die zij heeft gegeven. Aangezien de bestuursrechter noch de andere bezwaren, noch de middelen die ter ondersteuning van het beroep tot nietigverklaring zijn opgeworpen heeft onderzocht, staat het aan de verwijzingsrechter om in geval van cassatie van het bestreden arrest daarover uitspraak te doen.

De incidentele wettigheidstoetsing zoals die wordt geregeld bij artikel 159 van de Grondwet, mag alleen betrekking hebben op handelingen die deel uitmaken van de rechtsordening en waarvan de toepassing de oplossing van het geschil conditioneert. *In casu* is het bevel van 29 maart 2017 om het grondgebied te verlaten vernietigd met het bestreden arrest. Die bestuurshandeling is uit de rechtsorde verdwenen ten gevolge van de vernietiging ervan. Ze zou weliswaar kunnen worden hersteld in geval van cassatie van het bestreden arrest waarbij de vernietiging ervan wordt uitgesproken. Die mogelijkheid doet niets af aan het feit dat het bevel van 29 maart 2017 om het grondgebied te verlaten momenteel niet meer bestaat en dat de adiëring van de Raad van State als cassatierechter uitsluitend betrekking heeft op de beslissing van het administratieve rechtscollege en niet op de bestuurshandeling waarvan de nietigverklaring werd gevorderd. De exceptie die berust op een foutieve lezing van artikel 159 van de Grondwet is bijgevolg niet ontvankelijk en de prejudiciële vraag hoeft niet te worden gesteld.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het eerste middel

VI.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij ontleent een eerste middel “aan de schending van de artikelen 9bis, 13, § 3, 2°, en 39/2, [§] 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de omvang van de wettigheidscontrole, aan het beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging en aan de schending van de artikelen 2 en 1138, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek en van het algemeen rechtsbeginsel dat de rechter verbiedt uitspraak *ultra petita* te doen, aan het

grondwettelijk beginsel van de scheiding der machten dat verankerd is in de artikelen 33, 36, 37 en 40 van de Grondwet, aan de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 24 juni 2013, C-373/13, H.T., en van de artikelen 23 tot 28 van het Gerechtelijk Wetboek en aan rechtsdwaling”.

Na het aanhalen van grote passages uit het bestreden arrest voert ze in het tweede onderdeel van het middel, inzonderheid aan dat de eerste rechter uitspraak *ultra petita* heeft gedaan en het beginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging heeft geschonden door het Europees recht toe te passen zonder de partijen te verzoeken om hun standpunt daarover uiteen te zetten. Ze benadrukt dat die verwijzing naar het Europees recht doorslaggevend is geweest bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kon besluiten dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende was gemotiveerd, omdat ze niet concreet aangeeft in welk opzicht het persoonlijk gedrag van de verwerende partij ‘een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging [vormt] die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’ in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zonder de partijen aan het woord te laten over de toepassing van het Europees recht en over de strekking ervan “inzonderheid wat het begrip openbare orde betreft”.

VI.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij stelt dat het tweede onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is om dezelfde redenen die uiteengezet zijn in verband met het eerste onderdeel, namelijk dat het onderdeel niet-ontvankelijk is bij gebrek aan belang, aangezien de verzoekende partij niet uiteenzet in welk opzicht het begrip openbare orde in het Belgische en in het Europese recht een verschillende betekenis zou hebben. Ze is tevens van oordeel dat het belang van de verzoekende partij hoe dan ook onrechtmatig is, aangezien het middel ertoe strekt aan te tonen dat de Belgische Staat zich zou kunnen onttrekken aan het Europees recht, dat *in casu* wel degelijk van toepassing is. De Belgische Staat zou de Raad van State evenmin kunnen verzoeken om diens eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de bodemrechter. De verwerende partij betoogt ten slotte dat dit onderdeel van het middel niet opgaat omdat de relevante motieven van het arrest daarin niet terdege worden aangevochten.

Door, wat de grond van de zaak betreft, te verwijzen naar haar verweer met betrekking tot het eerste onderdeel, wijst de verwerende partij er in de

eerste plaats op dat “het begrip openbare orde in het Belgisch en in het Europees recht op dezelfde wijze geïnterpreteerd wordt” en dat eenzelfde begrip “in eenzelfde rechtsregel geen onderscheiden betekenissen kan hebben”. In ondergeschikte orde geeft ze op omstandige wijze de redenen aan waarom “het Europees recht in deze zaak noodzakelijkerwijze van toepassing was” en in uiterst ondergeschikte orde betoogt ze dat “de redenering van de rechter hoe dan ook niet in strijd is met de beweerde autonomie van het begrip openbare orde”.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, voert de verwerende partij aan dat “de rechter *a quo* niet buiten de vordering van de verwerende partij getreden is door te verwijzen naar de definitie die het Hof van Justitie van de Europese Unie van het begrip openbare orde geeft, aangezien in het derde en vierde middel, die ontwikkeld zijn tot staving van haar oorspronkelijke verzoekschrift en door de rechter *a quo* aangevoerd zijn als vernietigingsgrond, het gebrek aan motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de kaak gesteld is inzonderheid in het licht van het door de verzoekende partij aangevoerde en *in casu* niet aangetoonde gevaar voor de openbare orde”, dat “ze zich tot staving van het eerste onderdeel van haar derde middel op een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 juni 2013 beroepen heeft, terwijl de verzoekende partij in cassatie er in haar nota met opmerkingen niet op wijst dat het arrest niet van toepassing is op het onderhavige geval dat naar wordt beweerd tot intern recht beperkt is, aangezien de verzoekende partij in cassatie er zich toe beperkt te stellen dat de geciteerde rechtspraak “helemaal niet relevant is” en dat “indien ze van oordeel was dat het Europees recht niet van toepassing was, ze daarvoor op dat ogenblik alle ruimte had, *quod non*”.

VI.3. Beoordeling

Het tweede onderdeel van het middel is ontvankelijk in zoverre beweerd wordt dat de eerste rechter uitspraak *ultra petita* zou hebben gedaan en het beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging zou hebben geschonden om de redenen uiteengezet door de verzoekende partij.

Het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten was gebaseerd op artikel 13, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

Eén van de voorwaarden verbonden aan het verblijf van de verwerende partij, opgenomen in de beslissing inzake de verlenging van de verblijfsvergunning van 4 februari 2016, was “geen feiten te plegen die ingaan tegen de openbare orde”.

In het bestreden arrest worden het tweede en vijfde onderdeel van het derde middel tot nietigverklaring en het tweede onderdeel van het vierde middel gegrond bevonden. Louter op basis daarvan beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “korte debatten volstaan om vast te stellen dat het verzoekschrift tot nietigverklaring ingewilligd moet worden”.

Zoals in het bestreden arrest wordt gesteld, wordt in die middelen tot nietigverklaring in hoofdzaak aangevoerd dat, met betrekking tot de nota van de Veiligheid van de Staat, “zelfs in de veronderstelling dat een motivering bij wege van verwijzing naar een niet ingediende nota naar de eisen van de wet is, *quod non*, de in de bestreden handeling gedane beweringen dermate algemeen en theoretisch zijn dat ze stereotiep lijken, dat ze met andere woorden in een onbepaald aantal gevallen gedaan kunnen worden, zonder dat de motivering van de bestreden handeling specifiek betrekking heeft op de verzoekende partij van wie geen enkele uitslating en generlei gedraging ter sprake komt”, dat “de motivering van de handeling niet exact, niet relevant, niet afdoend, niet aanvaardbaar is zoals in het [vierde middel] uitvoerig beschreven zal worden” en dat, wat het vierde middel betreft, door de motiveringsplicht aan de overheid weliswaar de verplichting opgelegd wordt om de wettelijke basis te schetsen en de motieven waarop een beslissing gesteund is (uitdrukkelijke motivering), maar ook dat die motivering verifieerbaar, exact, relevant, afdoend en aanvaardbaar moet zijn (materiële motivering) – (Raad van State, 5 april 2002, nr. 105.385)”, “dat de bewering dat de standpunten van de verzoekende partij de waarden van de rechtsstaat zoals gelijkheid en samenleven ondermijnen in het beste geval vaag en in het ergste geval lasterlijk is”, dat het hierbij om afdoende verklaringen gaat die bijzonder stereotiep en ongegrond zijn”, “dat de verzoekende partij niet begrijpt hoe de verwerende partij tegelijk, en in dezelfde zin, kan erkennen dat ze ‘de terroristische aanslagen en het gebruik van geweld altijd publiekelijk veroordeeld heeft’ en ze er niettemin voor kiest naar een nota van de Veiligheid van de Staat van 8 december 2016 te verwijzen (...)”, “dat daarbij niet duidelijk is wat, zoals door de verwerende partij beweerd wordt, ‘de openbare orde in gevaar kan brengen’”, en dat “de bestreden handeling een onwettigheid vertoont doordat de motieven die door de verwerende partij

aangevoerd worden om die handeling te stellen niet verifieerbaar, niet exact, niet relevant, niet afdoend en niet aanvaardbaar zijn”.

Aldus wordt in die middelen enkel kritiek geuit op het feit dat de motieven van de bestreden bestuurshandeling stereotiep, niet verifieerbaar, niet relevant of niet aanvaardbaar zijn. Op geen enkel ogenblik wordt in de middelen betoogd dat de verzoekende partij door die handeling ten aanzien van de verwerende partij te stellen het begrip “openbare orde” of “gevaar voor de openbare orde” zelf miskend zou hebben, omdat in de handeling niet zou staan in welk opzicht het persoonlijk gedrag van de vreemdeling “een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging [vormt] die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Door de aan hem voorgelegde handeling om die reden nietig te verklaren heeft de bestuursrechter iets onderzocht wat niet in de voornoemde middelen gevorderd wordt. Hij heeft uitspraak *ultra petita* gedaan en heeft artikel 1138, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat bij artikel 2 van hetzelfde wetboek van toepassing is verklaard, alsook het algemeen beginsel van de rechten van verdediging geschonden.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate gegrond, hetgeen volstaat om tot cassatie van het bestreden arrest te leiden.

VII. Rechtsplegingvergoeding

De verzoekende partij vordert een rechtsplegingvergoeding van 700 euro. Er is grond om op haar verzoek in te gaan.

OM DIE REDENEN, BESLIST DE RAAD VAN STATE:

Artikel 1.

De Raad van State vernietigt arrest nr. 195.538 van 24 november 2017, in de zaak nr. 205.675/CR, van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 4.

Een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro wordt toegekend aan de verzoekende partij, ten laste van de verwerende partij.

De overige kosten, bepaald op 200 euro, komen eveneens ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, op acht mei tweeduizend negentien door:

Geert DEBERSAQUES,	kamervoorzitter,
Colette DEBROUX,	kamervoorzitter,
Carlo ADAMS,	staatsraad,
Luc CAMBIER,	staatsraad,
Yves HOUYET,	staatsraad,
Kaat LEUS,	staatsraad,
bijgestaan door	
Gregory DELANNAY,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitter,

Gregory DELANNAY

Geert DEBERSAQUES